

og man da foreslaaer Ordningen i Overeensstemmelse dermed, saa foreligger der Forhandling, som man vel tør betegne som et Grundlag for en Overeenskomst, paa hvilken man staaer under Behandlingen og den endelige Ordning af dette Forhold. Den ærede Rigsdagsmand gjør derfor ganske sikkert et stort Spring, naar han fra den Vægt, man vil tillægge de foregaaende Forhandlinger, denne Overeenskomst, som ganske vist ligger forud for Lovudkastets Indbringelse, siger, at man derved vil stille Rigsdagen saaledes, at den „skal“ gaae ind derpaa — derved nærmer han sig det Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (E. W. Nimestad) brugte, at der her altsaa ikke var Tale om nogen Lov, men om en Kontrakt — ; men det er og kan der ikke være Tale om, og behøver man noget Beviis for, at Rigsdagen ikke har opfattet det saaledes, behøver man kun at tage Hensyn til de Forandringer, Lovudkastet er undergaaet; thi havde der været Tale om kun at stadfæste en Kontrakt mellem Justitsministeren og Kjøbenhavns Kommune, kunde det f. Ex. ikke gaae an at forandre Antallet af Inspektøerne, og det gik ei heller an at bestemme, at Kaserering skulde finde Sted, eller paa flere andre Maader at gjøre Forandringer i, hvad der foreslaa. Men Alt vidner om, og navnlig vidner Behandlingen her stærkt derom, at der aldrig har været Tale om at have Begrebet af en Lov og sige, at det skulde betragtes, som om Forholdet var ordnet ved en Kontrakt. Hvad er det, der synes at have gjort den ærede Rigsdagsmand hange og bragt ham til at betragte Forholdet paa den Maade, at Kjøbenhavns Kommune skulde søge at overvælde den lovgivende Magt og have sig saaledes, at den vilde tage Myndigheden fra Regjeringen, hvad er det, der har bragt ham til, jeg kan sige, at see disse strækelige Spøgelser? Det er, som den ærede Rigsdagsmand selv har sagt, at han har hørt Uttringer her i Salen om, at der burde tages Hensyn til det, der var udtalt fra Kommunalbestyrelsens Side, men i saa Henseende vil jeg berolige den ærede Rigsdagsmand med Ordtaleser, som ligeledes ere hørte her i Salen, nemlig: at det ikke kan betvivles, at den lovgivende Magt har Myndighed til at ordne

Sagen, som den vil, og at der ikke er Spørgsmaal om, at Rigsdagen skulde være bunden saaledes, at den var nødt til at gaae ind paa, hvad der var foreslaaet, samt at den lovgivende Magt havde det i sin Haand at kunne bestemme, hvad den vil have, der skal være Lov. Nei, der er ingen Grund til at nære en saadan Frygt, og jeg vil ikke tilbageholde den Uttring, at det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand er kommen til at tage Sagen paa en saadan Maade, at der ganske vist maa ligge en mærkelig Misforstaaelse til Grund for, at hans Varme har kunnet bringe ham til at bygge Noget paa den af ham opstillede Forudsætning. Men lad os tage Tingen ganske simpelt. Der har, som jeg bemærkede før, fundet visse Forhandlinger Sted mellem Justitsministeriet og Kommunalbestyrelsen, hvorved dette Forhold er blevet ordnet med Hensyn til det Økonomiske, saaledes som det er blevet forelagt Rigsdagen til Beslutning. Kommunen har villet see sig et fast aarligt Bidrag sikkert, for at den kunde gaae ind paa at træffe de Foranstaltninger, som ville medføre mange Udgifter, og den har antaget, at et saadant Bidrag vilde blive bevilget. Justitsministeren er gaaet ud fra den samme Forudsætning og har meent, at det var Noget, der maatte tilstaaes, og har derfor optaget i Lovudkastet et fast aarligt Bidrag af 38,000 Rd., eventuelt 40,000 Rd. Er der nu noget Naturligere, end at man, stillet paa Grundlag af disse Forhandlinger, ogsaa gaaer ind paa at tilstaae Kommunen gennem Loven dette faste aarlige Bidrag paa samme Maade, som alt Andet er kommet til at blive staaet fast i Loven, da man selv har stillet de Betingelser, under hvilke Bidraget skal gives? Men, siger man, det maa være Kommunen ganske ligegyldigt, enten man giver den disse 38,000 Rd., eventuelt 40,000 Rd., som fast aarligt Bidrag eller optager dem paa de aarlige Finantslove; man kan da ligesaa godt vende det om og sige, at det kan være Rigsdagen ligegyldigt, enten den siger til Justitsministeren, at han skal aarligt opføre paa Finantsloven disse 40,000 Rd. — hvilket er et aldeles bestemt Paalæg, givet igjennem Loven — eller lade Bidraget blive staaende i selve Loven. Man siger ogsaa, at